

Sygn. akt VIII Ka 194/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący **SSO Przemysław Wasilewski**

Protokolant Katarzyna Grecka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Ewy Minor-Olszewskiej

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2015 roku

sprawy T. T.

oskarżonego o czyn z art. 178a § 4 k.k.;

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 22 stycznia 2015 roku, sygnatura akt VIII K 378/14

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że:

A. orzeczoną w punkcie I. części dyspozytywnej wyroku karę pozbawienia wolności obniża z 1 (jednego) roku do 6 (sześć) miesięcy,

B. uchyla punkty II. i III. części dyspozytywnej wyroku,

II. Utrzymuje wyrok w pozostałym zakresie.

III. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed sądem I i II instancji.

UZASADNIENIE

T. T. został oskarżony o to, że: w dniu 28 października 2014 roku o godzinie 16:20 w miejscowości O.w gminie D.w ruchu lądowym prowadził samochód osobowy marki (...)o numerze rejestracyjnym (...)będąc w stanie nietrzeźwości 1,37 mg/ dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu nie stosując się do orzeczonego przez sąd prawomocnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości,

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 22 stycznia 2015 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 378/14 oskarżonego T. T. uznano za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazano na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono oskarżonemu na okres próby wynoszący 4 lata.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny równoważna jest kwocie 10 złotych.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 280 złotych tytułem opłaty i obciążono go pozostałymi kosztami procesu w kwocie 70 złotych.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. apelację od powyższego orzeczenia wniósł prokurator, zaskarżając powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego.

Na zasadzie art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary wobec oskarżonego T. T. za zarzucane mu przestępstwo wyrażoną w orzeczeniu 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata, bowiem kara taka nie uwzględnia należyte stopnia winy i społecznej szkodliwości zarzucanego czynu i nie odpowiada celom kary w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej w szczególności w aspekcie wychowawczym i zapobiegawczym, nie czyni zadość poczuciu sprawiedliwości.

Wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze poprzez orzeczenie za przypisany oskarżonemu czyn z art. 178 a § 4 k.k. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Na rozprawie odwoławczej prokurator ograniczył wnioski apelacyjne do wymierzenia oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności. Dodał, iż środek karny został orzeczony w wyroku Sądu I Instancji w proponowanym przez apelującego wymiarze.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna i zasługuje w całości na uwzględnienie.

Na wstępie należy przede wszystkim stwierdzić, iż Sąd I Instancji w oparciu o właściwie przeanalizowany i oceniony materiał dowodowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, a na ich podstawie wywiódł prawidłowe wnioski, co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. Należy podkreślić, że Sąd Rejonowy dokonał właściwej analizy wszystkich ujawnionych w sprawie dowodów, ocenił je zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczeniem życiowym. Z uwagi na brak zastrzeżeń apelującego, co do poczynionych ustaleń faktycznych, bardziej szczegółowa analiza wyroku w tym zakresie jest zbędna. Tym bardziej, że powyższa część pisemnych motywów orzeczenia została w całości podzielona przez Sąd Odwoławczy. Ponadto wymierzenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności nie zostało zakwestionowane przez skarżącego. Postulował z jednej strony obniżenie tej kary do 6 miesięcy, z drugiej zaś, nie korzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania. Postulowany w apelacji rozmiar kary nie budzi najmniejszych zastrzeżeń Sądu Okręgowego. Jest to kara współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, a jej dolegliwość nie przekracza stopnia zawinienia oskarżonego.

Przechodząc do analizy zarzutu podnoszonego przez prokuratora - rażącej niewspółmierności kary polegającej na przyjęciu pozytywnej prognozy kryminologicznej, co do oskarżonego, uzasadniającej warunkowe zawieszenie wykonania kary to należy również w całości podzielić argumentację skarżącego.

Przesłanki zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary określa art. 69 § 1 k.k., zgodnie z którym sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary jeśli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Sąd I Instancji w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, że orzekł wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ze względu na pozytywną prognozę co do w/w, który przejawiał skruchę. Istotnym był również fakt nieutrudniania toku postępowania. Zdaniem Sądu oskarżony jest rolnikiem i praca stanowi dla niego jedyne źródło utrzymania, a nie może na scedować obowiązków związanych z pracą na gospodarstwie na pozostałych członków rodziny.

Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska Sądu I Instancji w powyższym zakresie. Podkreślić należy, że oskarżony był skazany za zachowania polegające na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości (k. 10, 11). Od 16 kwietnia 2014 roku dokładnie zdawał sobie sprawę ze wszystkich konsekwencji związanych z kierowaniem pojazdem w stanie nietrzeźwości. Mimo powyższego po upływie 6 miesięcy ponownie złamał prawo, lekceważąc poprzednie orzeczenie Sądu. Co więcej przedmiotowego czynu dokonał w okresie próby, wiedząc że korzysta z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania poprzedniej kary pozbawienia wolności. Trudno przyjąć przyznanie się do winy, skruchę, nieutrudnianie postępowania przy ujęciu na gorącym uczynku popełniania przestępstwa za jakiegokolwiek okoliczności łagodzące. Skoro oskarżony znając swoją sytuację rodzinną, zawodową, nie bacząc i nie ważąc jak wpłynie jego zachowanie na członków jego rodziny, wykazując się całkowitą nieodpowiedzialnością wsiadł ponownie za kierownicę samochodu w stanie nietrzeźwości, musi ponieść surowszą odpowiedzialność karną niż poprzednio, ponieważ w razie kolejnego podobnego do poprzedniego orzeczenia, wysoce prawdopodobnym jest kolejne powtórzenie przestępczego zachowania i liczenie na kolejny łagodny wyrok. A przecież w/w popełniając przedmiotowe przestępstwo po raz drugi, kolejny raz narażał na śmiertelne niebezpieczeństwo innych uczestników ruchu drogowego, poruszających się przy zachowaniu wszelkich reguł wymaganych prawem.

Mając na uwadze powyższe wymierzenie oskarżonemu kolejnej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie jest uzasadnione ze względu na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma spełniać wymierzona kara. Dotychczasowe zachowanie oskarżonego wskazuje na jego rażąco lekceważący stosunek do porządku prawnego. Wobec braku pozytywnych przewidywań, co do osoby oskarżonego, orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata jest nieracjonalne i niecelowe. Tylko kara bezwzględna może uświadomić oskarżonemu, że popełnianie przestępstw niesie za sobą dolegliwe konsekwencje i tym samym spełnić wobec oskarżonego cele zapobiegawcze i wychowawcze. Powyższej sytuacji w niczym nie zmienia wymierzona kara grzywny, ponieważ przy pierwszym skazaniu kara tego rodzaju została również wymierzona.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok, poprzez obniżenie orzeczonej kary pozbawienia wolności z jednego roku do sześciu miesięcy, uchylił punkty II i III części dyspozytywnej wyroku związane z wymierzeniem oskarżonemu kary grzywny i warunkowym zawieszeniem wykonania wobec w/w kary pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy.

Na mocy art. 624 § 1 k.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem I Instancji oraz Odwoławczym uznając, iż przemawia za tym jego sytuacja majątkowa. Oskarżony w chwili obecnej ma do odbycia karę pozbawienia wolności, stąd jego możliwości zarobkowe w tym okresie będą ograniczone.